

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet, Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferri, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Marí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (el Temps d'Economia), Antoni Albalat, Esther Alcu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdú, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip To-bar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Francesc Camps ha remodelat el Consell de la Generalitat Valenciana, provocant una profunda crisi que, teòricament, ha de solucionar una situació *a priori* irresoluble. Aquella provocada per la guerra fratricida que enfronta les dues grans faccions del PP valencià. Els liberals descreguts, els devots del ciment i la construcció; i els democristians, els guardians de les essències ideològiques del partit. Mariano Rajoy, que l'any passat acudia de festa a la discoteca Pachá d'Eivissa amb Eduardo Zaplana i Jaume Matas, dos dels majors representants de la primera opció, es troba ara enmig de les dues, intentant controlar unes convulsions que, com un virus infeccios, i gràcies a la representativitat del PP valencià i a la del propi Zaplana en Madrid, podria afectar els engranatges del PP estatal.

De Camps, com de tot president autonòmic, s'ha d'esperar que governe, cosa que no ha fet pràcticament des que va arribar al poder, ja fa més d'un any. Teòricament, o així se'ns va vendre als ciutadans, Camps i els seus representaven un PP molt més sincer i obert que el de Zaplana. No faltaren periodistes *progres* que apostaren per Camps, professionals que asseguraven que la gent que envoltaria al president en el seu Govern serien persones que, sense renunciar al seu fons programàtic i ideològic, havien de representar una dreta civilitzada i valenciana que sempre ha brillat per la seua absència. Però això no s'ha vist al Govern del senyor Camps. Els seus constants cuquets d'ull al blaverisme, la seua política immobiliària en temes com el cultural, les eixides de to d'Esteban González Pons, l'home que fins ara havia estat el seu conseller estrella, i, sobretot, la no-activitat real de gestió del Consell, han fet que Francesc Camps, que un dia va simbolitzar una certa esperança, s'haja convertit per a molts en un sinònim de decepció.

Els canvis en el Consell han estat anunciats pel propi president de la Generalitat com un acte d'adequació i dinamisme de la màxima institució dels valencians a una nova etapa de govern, després d'un temps de rodatge. La realitat és que la reestructuració d'aquest organisme és un capítol més en l'activitat que realment ha ocupat el temps de Camps des que és president de la Generalitat. L'activitat, clar, és mantenir el fragor de la lluita contra Zaplana, i evitar que l'exministre exerceca de president de la Generalitat. Camps ha ferit com ha pogut Zaplana, però mai no definitivament, cosa que sempre ha desconcertat els ciutadans. Com és possible que Canal 9 siga encara una arma a favor de Zaplana després de tant de temps? Doncs ho és perquè des de Madrid no s'ha permès la decapitació de Genoveva Reig. Camps mai durà la contrària a Rajoy, que té interessos propis, com són no ofendre massa Zaplana per no desballestar el delicat equilibri del partit a nivell estatal. Això ha provocat que el Consell s'haja humiliat tantes vegades davant Zaplana, en comptes de governar de la manera oberta, clara i pròpia que s'esperava. En la remodelació del Consell els zaplanistes han eixit, si no beneficiats, molt respectats, sembla que per estricta ordre de Rajoy. Algú creu que això, però, realment contentarà Zaplana a llarg termini? Algú pot pensar que ara Camps ja podrà decidir-se a governar?

Als nostres lectors

El robatori en un museu d'Oslo de l'obra mestra d'Edvard Munch, *El crit*, i d'una altra obra d'aquest expressionista noruec no és un cas aïllat. El tràfic il·legal d'obres d'art és una epidèmia que sovint passa desapercebuda perquè afecta obres poc conegudes o es realitza gradualment i silenciosa sense que les mateixes institucions propietàries de l'art se n'adonen fins passat molt temps. Però no només els lladres roben art. En el reportatge de portada d'aquesta setmana també s'analitza l'expoli que molts estats occidentals (sobretot) han dut a terme en països en vies de desenvolupament, quan eren colònies —el cas d'Egipte és paradigmàtic— o, més recentment, quan són escenari d'un conflicte bèl·lic que inclou l'ocupació del territori —com és el cas del saqueig de museus de Bagdad, després de l'entrada de les tropes americanes.

Redacció